

ע.ה.

מתחלתן לשריפה הם באים, ולא שייך בזה הציץ מרצה על אכילות, שהרי אין בזה אכילות, ועל כן יש לומר שסוגייתנו כרב יוסף.

ג. רבי אליעזר סבר מרצה ציץ עילויה ומשוי ליה כטהור וקבע ליה בפיגול וכו' בדבר שמואל נסתפק, האם למאן דאמר טומאה הותרה

בציבור, ולרבי יהודה הותרה אף באין הציץ על מצחו, האם נקבע בפיגול ומפקיע מידי מעילה, או שטומאה הותרה בציבור הוא רק למה שנוגע לעבודת הקרבן בלבד, ואינו מחשיבו כטהור, וא"כ לגבי קביעות הפיגול והפקעת המעילה צריך ריצוי הציץ. והוכיח מהגמ' לקמן (פ.) שהוא טהור ממש, ונקבע לפיגול, ונפקע מידי מעילה.

ד. הא שמעת ליה לרבי יוסי דאמר אין הציץ מרצה על אכילות

הקשה הדבר שמואל, מדוע לא תירצו שאף שאין הציץ מרצה על אכילות, מ"מ מרצה על העולין, ולכך אמר רבי יוסי רואה אני את דברי רבי אליעזר בנטמא שמרצה על העולים, ולא באבוד ושרוף. וביאה, שאפילו אם נאמר שציץ מרצה על העולין, אבל במנחות אין עולין, אלא קומץ ואכילות בלבד. וכיון שציץ אין מרצה על אכילות, נמצא שאין שיריים, וכשאין שיריים אין קומץ.

א. כאן ביחיד כאן בציבור

פירש רש"י, שביחיד פסולה לכתחילה. וכתב המהרש"א שלא חשה הגמרא לתרץ הקושיא שפסולה משמע בדיעבד, וצריך לפרש שפסולה האמור כאן היינו לכתחילה. אבל רעק"א כתב, שכשהגמרא תירצה כאן לכתחילה כאן בדיעבד, הכוונה ששורש הדין של אם אין דם אין בשר, הוא רק לכתחילה, שהרי לא שנה הכתוב לעכב, ואף בשרוף ואבוד הדין כן, ואף בציבור יהא הדין כן, שלכתחילה אסור לעשות כן. ולכך הקשו שפסולה משמע גם בדיעבד. אבל כשתירצה הגמרא כאן ביחיד וכאן בציבור, היינו שבציבור מותר אף לכתחילה, לפי שטומאה הותרה בציבור, אכן זהו דוקא בטומאה, אבל לענין אבוד ושרוף יש לומר שאף בדיעבד פסול, לפי שאם אין דם אין בשר מעכב אף בדיעבד. ולכך נקטו לשון פסולה משום שרוף ואבוד שפסול גם בציבור בדיעבד.

ב. כרבי יהושע סבירא ליה

הקשו התוס', מנין לגמרא כן, שמא רבי יוסי סובר כרבי אליעזר, ומה שאמר שאין הציץ מרצה על אכילות, נפקא מינה לשתי הלחם, והניחו בקושיא. ותירץ הצ"ח, שאם כן היינו שתי הלחם הבאות בפני עצמן, והרי לרב יוסף במנחות (מ:) שתי הלחם הבאות בפני עצמן